

De ongerepte, woeste schoonheid van het achterland van Sharm el Sheik, hier bij wadi Mileyles.

kopen te doen en vertrouwd te raken met de dieren. Alleen al voor dat laatste heb je een dag nodig, want het bestijgen, rijden en weer afdalen van dit schip der woestijn vergt toch wel enige handigheid – een handigheid die de gemiddelde West-Europeaan uiteraard mist.

Het hele avontuur begint heel kalm, namelijk met een rustig, avondvullend bezoek aan een van de vele theehuizen in de zijstraten van Sharm el Sheik, of nog beter in Dahab, een kleiner toeristenoord 75 kilometer verderop langs de kust. Wanneer het ijs na ettelijke kopjes thee is gebroken, dan is er altijd wel iemand die bij je aanschuift en vraagt wat je wilt.

Daarna wijst de weg zich meestal vanzelf. Via via kom je dan uiteindelijk in contact met de juiste personen.

Uiteraard scheelt het als je, al is het maar een paar woordjes, Arabisch spreekt, maar echt nodig is dat niet, want er zijn genoeg bedoeïenen die voldoende Engels spreken om zaken mee te doen.

Met de beoogde gids ga je dan de volgende dag boodschappen doen op de lokale markt. En aan het einde van de dag maak je kennis met de dieren waar je de komende dagen afhankelijk van zult zijn.

De meeste gidsen zullen een voorstel doen voor een tocht van vier of vijf dagen. Maar langere tochten, tot veertien dagen aan toe, behoren ook tot de mogelijkheden. Bedenk wel van te voren dat hoe langer de tocht duurt, des te zwaarder de ontberingen gaan wegen. Het scheelt nogal of je na vier nachten terug bent in je hotel waar je onder de douche kunt en in een echt bed kunt slapen of dat je jezelf twee weken nauwelijks hebt kunnen wassen en al die nachten in het zand hebt moeten slapen.

Interessante plekken om langs te trekken zijn Wadi Helwa, een prachtige smalle, oude rivierbed-

ding waar het hele jaar door water te vinden is. Een andere woestijnplek waar je alleen op deze manier kunt komen, is de Jbel Mileyles: een machtige, ongenaakbare bergtop met aan de voet drie kleine bronnen. Volgens de geldende traditie is de eerste bron om je te wassen, de tweede om drinkwater te tappen, en de laatste wordt overgelaten aan de vogels en andere dieren.

Wie genoeg tijd heeft, kan op zoek gaan naar de restanten van de eeuwenoude beschavingen die ooit de woestijn bevolkten. Want ondanks de barre omstandigheden hebben Egyptenaren, Nabaateeërs, Romeinen en Mamelukken hun sporen in dit gebied achtergelaten. Her en der vind je hun sporen. Ver-

laten forten, eenzame wachttorens, soms nog in gebruik als stal door rondtrekken de bedoeïenen, of kleine stapels stenen die duiden op een graf.

De meest intrigerende overblijfselen van menselijke activiteit in de Sinaï vormen de meer dan zesduizend jaar oude cirkelvormige graven die op verscheidene plaatsen in het zuiden zijn te vinden. In een aantal afgelegen wadi's treft men dergelijke bouwsels aan. De grootste concentratie echter, rond de twintig stuks, is in de vlakte aan de voet van de Gebel Mehareb.

Vanaf de geasfalteerde verbindingsweg tussen het Catharina-klooster en de kustweg, die Dahab met Nuweiba verbindt, ter hoogte

van een plek die in de volksmond Sheikh Hamid heet, voert een nauwelijks herkenbaar pad de woestijn in. Het spoor loopt langzaam omhoog, tot aan een brede pas.

In de vlakte die daarachter ligt, staan op een soort plateau 23 kleine huisjes. Kleine cirkelvormige gebouwtjes zijn het, opgetrokken uit ter plekke uit de rotsige bodem gehakte platte stenen die los op elkaar zijn gestapeld. Ze hebben een doorsnee van ongeveer vier meter en zijn tussen de anderhalf en twee meter hoog. De enige opening, een lage deur met een uit één stuk gemaakte drempel en bovenkant, bevindt zich aan de westkant. De daken zijn heel licht gebogen waardoor het cirkelvormige karakter van het geheel

nog wordt benadrukt.

Deze graven, want dat zijn het, staan in groepjes bij elkaar. Het lijkt erop dat er een verhoging is opgeworpen, waarop men vervolgens de graven heeft gebouwd.

Een andere interessante historische plek ligt in het hart van de Sinaï: het beroemde Catharina-klooster. Vanaf dit eeuwenoude complex kun je gemakkelijk de top van de hoogste berg bereiken. Daar zou Mozes van de Heer zijn God de stenen tafelen met daarop de tien geboden hebben gekregen. En of je dat gelooft of niet, het is absoluut de moeite waard om 's ochtends in alle vroegte naar boven te lopen om daar de zon te zien opkomen.

Het mooiste is om op de terugweg naar het klooster de lastigere, steile route te nemen. Wanneer je de duizenden uitgesleten treden afdalt, is het goed om stil te staan bij het feit dat in de Middeleeuwen monniken deze tocht omhoog maakten op hun knieën. Om daarna in de ijskoude nacht (het kan op die hoogte flink vriezen) op de top te overnachten.

Dit belangrijke christelijke heiligdom, waar ook unieke handschriften bewaard worden – waaronder een paar bladen van het oudst bekende Nieuwe Testament – kun je uiteraard ook gewoon als dagtocht met de bus vanuit Sharm el Sheik bezoeken. Maar veel bevredigender is het als je, na een dagenlange tocht door de bergen, uiteindelijk als een ouderwetse pelgrim in dit heiligdom aankomt.

Overigens is het na zo lang (vanaf Dahab is het vijf dagen en vanaf Sharm el Sheik nog een dag meer) door de stilte te hebben getrokken, wel even schrikken als je na de laatste helling ineens tussen de busladingen toeristen staat. De verbazing is meestal wederzijds, want de met camera's behangen, kortgebroekte massatoerist staart de blanke met kameel meestal aan als een wezen van een andere planeet.

Met de kameel (Arabieren maken geen onderscheid tussen kameel en dromedaris) kom je op echte woestijnplekken.